

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΙ

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ

(Ιταλικό Διήγημα)

ΑΙ. ναι, πηγαίνετε στὸν κῆπο νὰ πάρετε λιγοσ φέρα... Ελε γό τόσο διωρφα σήμερα!.. Νοῦσει κανεὶς δὴ ήρθε κιόλας η 'Ανδρέα!.. είτε δὲ ο ἄρρωστος καὶ ἔγειρε ποδὸς αναπαυτικά στὴν πολυθόρνυμα του. Δὲ τέλος νὰ μένετε δίλην τὴν ἡμέρα μαζὶ μου, μέσα σ' αὐτὸς τὸ πληρυτικὸ δοκιμάτιο, ποδὸς δὲν τὸ δέλειται ὁ ἥμιος... συνέχεις. Πργαίνετε λιγάκι στὸν κῆπο....

— Μα τὶ λές τόδι!... Μάζ αρέσει τέσσο νὰ σαν κάνωνε πιντοφοριά... Δὲν είνε μῆλήθεια, 'Ανδρέα; φάναξε ἡ γυναῖκα τοῦ ἄρρωστου, ἡ Τζούλια, δεσμοπότατας τὸ χέρι τῆς στὸν ὅμοι τοῦ κοινωνίου τῆς ποὺ στεκόταν κοντά της.

'Ο 'Ανδρέας, ένας διωρφωτής νέος, είκοσιπέντε χρόνων, διλέξανδος, λεπτὸς καὶ ντυμένος πάντα μὲ περιάλην κοινωνίητα, δὲν είτε τί πατέντα. Χαυγέλασε μόνο μὲ κατίστηντη καὶ κιντάξει μὲ συπόντα τὸν ἄρρωστον ἀδελφὸν του...

— Δὲν θέλω νὰ θυσιάσετε γάλι μένα, τοὺς είτε πάλι ἐκείνους. Θώρωστησε καὶ ἔπεις... 'Ανδρέα, πές καὶ ἐσύ τῆς Τζούλιας νὰ κατεβῇ λιγάκι μαζὶ τοῦ στὸν κῆπο....

— 'Αφοῦ τὸ θέλεις λιπότον, πάμε, Τζούλια, είτε δὲ 'Ανδρέας στὴν διωρφή γυναῖκα τοῦ ἄρρωστον ἀδελφὸν του.

— Ηγάνετε, πηγαίνετε... 'Αν χρειαστῶ πίτατα, ἔχω ἔδω κοπιὰ μου τὸ κοινόταν καὶ θά φωνάξω τὸν ὑπηρέτων, ξανάπε δὲ ἄρρωστος.

'Η Τζούλια καὶ δὲ 'Ανδρέας θύγαρνε σιωπηλὸς ἀπὸ τὸ δοκιμάτιο, κατέβησαν τὴν σκάλα ποὺ ἔχει τὸ χώλι καὶ ἔφτασαν μπροστά στὸ ποταμό τὸν πολύτερον ποτέ τίς λίλες τορέες...

Μόλις βγήκαν στὸν κῆπο, στάθηκαν πάλι καὶ διατενευσαν δεσμεὰ τὸν καθηρό ἀγέρα ποὺ διανείπεται στὸν ποταμό τοῦ περιστιώνας καὶ μήποτε μάζη σὲ μᾶς ωρή δενδροστοιχία ποὺ χανότανε στὰ πράσινα βάθη τοῦ κήπου.

Περπατούσαν δὲ διανείπεται στὸν κήπο, δεχοις νὰ μιλοῦν, σὰν νὰ στήλογχούσαν δὲ καθένας τὸ κομφρό δημειό του.

Ελκυν κάλεσε τῷ πάντες χρόνῳ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ η Τζούλια πατρούστηκε τὸν ἀδελφὸ τοῦ 'Ανδρέα καὶ είχαν ξήσει καὶ οἱ τρεῖς τους σχεδὸν πάντοτε μαζὶ σ' ἐκείνην τὴν γελαστὴ διλέκτησα τῆς Ριάρεως.

'Ο Παύλος, δὲ 'Ανδρέας τῆς Τζούλιας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, πρὸ τοῦ γάμου ἀπόμα, διέφερε ἀπὸ τὸ πτηνός του. 'Ενα θωαδαῖα χειροβοηθός τοῦ είχε ξεσήσει τὸν ἔνα πνεύμανα... 'Ηταν διοις τρελλὴ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Τζούλια καὶ είχε πιστεψει πότες, ἀν τὴν πατερόντανε θά γινόταν καλὶ η τούλαχιστον θὰ καλυτέρευε η κατάπτασι του, μὲ τὴν θησηγή καὶ ειπισχετένη ζωή, ποὺ θὰ ξαναίσει σὲ έκείνην τὴν διωρφή δίλλα, μὲ τὴν σιντοφορά τῆς Τζούλιας καὶ τοῦ μπρόστερον ἀδελφὸν του, τοῦ 'Ανδρέα...

Πραγματώνεις, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου των ὅλων ἐνόμισαν δὲ ξαναίσανται τὰ νεαῖτα τοῦ Παύλου, καὶ οἱ γιατροὶ μὲ τὶς σημειές δεκτινοσκοπήσεις τους πάστερα διτὶ είχε γιατρεύει πειά ἡ πληγή του. 'Επειτα διοις, καὶ μάλιστα τὸν τελευταῖο καρρὸς, ἡ ὑγεία τοῦ Παύλου ἀρχισε νὰ ψευστερεύει, καὶ σὲ λίγο παρουσιάσατε τόσο ἀντιηγότην συπιττώματα, διστοιχεῖα στην πολυθόρνυμα, μήποτε τυχὸν κατώφθισαν ἔτοι νὰ ξαναίνει καλά...

'Ολες διωτόσιος η τρυφερὸς φροντίδες τῆς Τζούλιας, ποὺ είχε θυσιάσει τὰ καλύτερα καρρὸς της κοντά στὸν ἄρρωστο διδρο της, ἐπήγανταν χαμένες, γιατὶ δὲν ὑπήρχε πειά καμπάνια διλέκτησα του...

Η διωρφὴ Τζούλια,

Ἐγειρε τὸ κεφάλι της, μεθυσμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα, πάνω στὸν δόμο του...

μιὰ νέα γυναῖκα γεμάτη φλόγα καὶ ὑγεία, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν πολὺ τελεία καὶ διλέσει τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, είχε ἀφήσει νὰ σθένουν δλα τὰ γύναικα διετριπά τὴς πανικεστῆς τῆς ἡλικίας, καὶ τὴν δέκιη μοίρα της ποσούμα, δίχως ποτὲ οὐ παραποτεῖται καὶ τὴν δέκιη μοίρα της...

Μα καὶ δὲ 'Ανδρέας είχε ἀφειρώσει τὴν ζωῆς του, δίχως νὰ συλλογίζεται καὶ αὐτὸς τὴν διωρφωτὴ τῆς ζωῆς καὶ τὰ τοντόλα τοῦ ὄντεια... 'Εκεῖνο τὸ ἀπόγειμα διωρφωτὴ ποτὲ περπατοῦσαν καὶ οὐδιό, ὁ ένας κοντά στὸν διλλα, είχαν ξαναγράψει πάλι στὶς νοστιλίες τους, ξεχωνίντας γιὰ μάτι στιγμὴ τὸν ἀρρωστού τους.

'Ο κῆπος ήταν γεμάτας εἰδωδίες. 'Ανάμεσα στὰ πυκνά φυλλώματα, η κρούφες πηγές κυλούσαν τὰ κυνοπόδιαν νερά τους καὶ ἐδόκιμος ήταν τοὺς παραμορφωμένους ήταν, ποὺ ξιωτάζαν σάν νύσσαν ἀγαλασμένουν.

— Γιατὶ είσαι τόσο μελαγχολικός, τί ἔχεις; Ρώτησε ξαφνικά η Τζούλια τὸν 'Ανδρέα, σὰν νὰ ηθείει νὰ διακόψῃ ἐκείνη τὴν καταθλιπτικὴ σιωπή τους.

— Εξίταζας...

— Τί εξίταζες;

— Τὶ σαές μας... Πόσο είνε γυναῖκες!... Τῆς ἀπάντησε ὁ κονιάδος της με τὰ μάτια παρθρωμένα στὴ γῆ.

'Η Τζούλια δὲν είτε τίστα, μόνο ξανανύπταξε καὶ ἐκείνη τὶς σημέρας της καὶ ἔπειτα, ἀσωαίσθητα, ἀποτραβήχθησε λίγο ἀπὸ κοντά του, σὰν οὐν ηθείει νὰ ἀπορύγη ένα πραγματικὸ ἀγαλάσσαμα.

— Ή κάντηρι της θωμαστὴς μάτι ἔχειν καὶ τοὺς διν νὰ γελάσουν...

— Γιατὶ γελάς; Τὸν ωρίτηρα η Τζούλια, γιρίζοντας τὸ πόδισκό της ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Μα καὶ ἐπὶ γελάς! Καὶ ξέρεις γιατὶ οἱ διν τὴν ιδια σημέρα... ἀπορρίθηκε ὁ νέος.

'Ο 'Ανδρέας, για πρώτη φορά στὴ ζωὴ του είχε ἰδεῖ ἐκείνη τὸ ἀπόγεια τὴν νίνη του μὲ δλλα μάτια.. Πρόστεξε δητὶ μισότελεν τὰ διλέφαρα της κάτιστε τόσο, σὰν νὰ ηθείει νὰ κυττάξῃ μαριών, καὶ δίχος νὰ ξέροι γιατὶ. Ξενιώνει τὴν παρδιά του νὰ τρέψη... 'Εκείνα τὰ ίνγρα καὶ διστορφηρὰ κείηται της, ἐκείνο τὸ γλυκό καὶ δροσερὸ της, ἐκείνη η θερμή καὶ θυετική φωνή της, τὸ ξεκανάν νὰ γοιθώ μᾶς παραξένη φλόγα καὶ τὸν ξενιγε τὸν λαμπό καὶ τὸν ἐστέγκοντα τὰ κείηται...

— Είμαι κοινωνέμη τοῦ είτε σὲ λίγο η Τζούλια καὶ ἐστήριξε τὸ κέρι της στὸ μπάστα του. Είμαι τόσο κοινωνέμην!...

— Ήθείει νὰ γιρίσουμε;

— Οζι, "Ας καθήσουμε λιγάκι σ' ἐκείνους ἐκείνους ἐκείνους τὸν πάγω.

Κι ἔστιθεν. Μια μάλαρια πνοὶ ἀνέμων πεφρύσεις ἀνάψεια στὰ φύλλα μὲ ένα μηδισμό την πάγη την ἡμέραν ενός μαριών τραγουδιοῦ.

'Ο 'Ανδρέας πήρε, σὰν μέσα σ' ὄντειρο, τὸ χέρι τῆς Τζούλιας καὶ τὸ κάδευτε ἀπάλα.

— Κατημένη Τζούλια, της είτε. Πόσο θὰ είσου κοινωνέμη!...

— Ναι... "Ερχονται στηγανές ποὺ νοιώθω ματιές διπά της είσουν καὶ πονάντες τοῦ πόνου... Δὲν ξέρω γιατὶ πονάει τόσο πολὺ η παρδιά μου... Τοῦ είτε ἐκείνη μὲ ραγισμένη φωνή.

Καθὼς μιλοῦσε, μισότελεν τὰ διλέφαρα της σὰν νὰ ξενιώνει δητὸ πόνο καὶ ἔγειρε ποτὲ τὸ πεφράλι της, τὰ πόνια τὸ πεφράλι της καὶ διατανάσσει πάντα μισότισμα.

— Είνε ένα μαρτύριο αὐτὴ η ζωή... Είτε δὲ 'Ανδρέας ξεζαλούσθωντας νὰ καθίσει τὸ χέρι της. Αὐτὴ η πίκρα, αὐτὴ η δινότροφρη μαριών, ξεσηστώσει κάθε χαρὰ μέσα στὴν παρδιά μου... Πόσο δὲν ηποθέσεις καὶ έσύ, Τζούλια!...

— Κε διωρφή τὸ κεφάλι της, μεθυσμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα, πάνω στὸν δόμο του...

Καὶ σώπασαν πάλι... 'Η Τζούλια ἐπειτα σήκωσε τὸ

μεγάλα και φωτεινά μάτια της και έκπτωσε βαθειά μέσα στα μάτια τού 'Ανδρέα.

Έκείνος τότε, χωρίς να ξέρει τι κάνει, την άγκαλιστε σφιχτά και ξένιωσε τά φλογούμενά κεψή της νά έννονωντα με τά δικά του σ' ένα παθητικό και άτελειωτο φιλί!...

Τού φάνηκε πώς ξέπινε για πρώτη φορά σ' έναν άγνωστο και μυστηριώδη τόπο, μαρού, στην έρημη της ξινής, κοντά στα σύνορα του θανάτου, απ' όπου άρχιζε πειά η αιώνιότητα...

'Η Τζούλια έτραβήξε σε λίγο τα γειτονά της και έγειρε τα κεφάλια της μεθυσμένη από τον έρωτα, άπαντα στον ψυχό του.

— Τι κάνανε!... Είτε άναυδησίς ιντιας, Δέν έπρεπε νά ξαπνίσμε της αισθήσεις μας... Κομπότουσαν τόσο καλά η φτωχές και-διές μας... Γιατί το ξαναές αύτη, 'Ανδρέα!...

Έκείνες δεν είπε τίποτα, μόνο την έτραβήξε πάλι στην άγκαλιά του και την έφερε μάκρη με την πορεία με την έπειτα στα μάτια και στον λαυρά, σαν τρελλός και σάν απέλαυνόν σας...

'Η ώρα πέρασε δίχιος νά τό καταλίδικον και δύο γύρισαν στην εισιτηρία διλλά, είχε πεύ μνημώσας...

Μπήκαν μέσα άργα, δύο κινήσανταν και μάλιστα, σάν διύ σκιές...

— Είχα σχεδόν αποκομιδεί, τούτο είπε ο άρρωστος δύον τούς τίδε, "Αναντά τη λάμπα, 'Ανδρέα!... Δέν σας βλέπω καθαρά..."

Τό δομάτιο φωτίστηκε μάστισ με την έφαντρε μάκρη πολ μελαγχολικά πάντα πάντα πάντα πάντα και πάντα πάντα...

— Τι έχετε; Γιατί δέν μιλάτε;... Τούς φώτησε μ' ένα περιφρούριο βλέμμα ό αρρωστος. Μον φάνεστε και σ' διύ χλωμοί...

— Δέν είνε πάντα στο πάντα της Τζούλια. 'Έχω έναν μικρό πανοκέφαλο...

— Κι' έσθ, 'Ανδρέα; Γιατί έλα πο κοντά... Έχεις κάπια στον ψυχό μου... Έλα πο κοντά νά ίδω τι είνε...

'Ο 'Ανδρέας έφερε μια λαζή ματιά στον ψυχό του και είδε τότε ότι μάστιν στο μαύρο υφασμάτινο είχε ένα μεγάλο από το ποιδαρισμένο μάγουλο της Τζούλιας που είχε άσουνησε άπαντα του.

— Μά έλα λοιπόν κοντά, ξαναφώναξε ό αδελφός του. Τί είνε αύτό;...

'Ο 'Ανδρέας έτηλησε δειμά και ό αρρωστος τότε έπήρισε τό όχρο με άδινατο γέρο του και θέλησε νά τινάξει τόν ψυχό του.

— Δέν είνε πάπια, είπε έκεινος στενοχορημένος και χαμηλώντας τά μάτια. Κάπιαν θά μάκρυτησα και ιερόθηκα... Είχε λίγη σκόνη...

— Σκόνη;... Ναι, έχεις δίκηρο... Τούς είπε ό αρρωστος που είχε καταλάβει ωστόσο δια ήταν πονήρα, πεδίρα απ' τό πρώτο της Τζούλιας. Κι' έπειτα, γιατούγιλαστε πικού και έγειρε πάλι πάσω στην πολυθρόνα του... Τά μάτια του έκλεισαν... Μά πάλι από τις μέλαστες βλεφαρίδες είχε μαζεύει μια δλδήληρη θάλασσα δακρύων. Τά δάκρυα του δρογώστουν τά δάκρυα του πικραμένου, τά δάκρυα του ανθρώπου που δέν περιμένει πειά πάπια απ' τή ξωτή και τήν άγαπη...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

"Όταν ο μάχαιρας τύραννος Πεισίστρατος άποφάσισε νά παντρευτή για δεύτερη φορά, σπεύτηκε νά πάρῃ μια γυναίκα νά θέραψε με τό ζαρωτήστη της θά τον παρέχει τήν έγγυησή δη μά σεβόταν και θα τιμούσε τή μητή της μητρά της πρώτης του γυναίκας. Τήν άποφασί του αυτή τήν άνακοντινούσε στα παιδιά του, τά δότα τόν φώτησε τότε μήτων είχε κανένα παράστινο μαζύ τους, γιά νά θέλη νά ξαναπατερηθεί έστω και με ψεύ ένναφτη γυναίκα.

— Κάπιας όλο, τοντ άπαντης ο Πεισίστρατος, είμαι μάλιστα τόσο ευχαριστημένος από σάς, ώστε παντρεύειμα και δεύτερη φορά γιά ν' αποκήσω και άλλα παιδιά, που νά σάς μοιάζονταν.

ΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ

Ποιοι δέν πρέπει νά πίνουν ποτέ τους οινοπνευματώδη ποτά;

Στήν έρωτά τους απότη άπαντης τελενταία διασκευμένος Γάλλος γιατρός Λεβανιού, δη δούσιος μάσχοληθηκε ειδικῶς με τήν έπιδρασι του άλκοολ στόν άνθρωπον άργανισμό. 'Ιδου τί λέει:

1) Δέν αφέτε νά πίνουν δσαι έχουν μεταξύ τών προγόνων τους άλκοολικούς παράγοντας ή νευροπαθείες.

2) "Οσοι έχουν παπάρισην οινοπνευματώδην ποτών κατά τήν νέοτητά τους:

3) "Οσοι είνε νειροκοι, δεύθιτους ή μελαγχολικοί.

4) "Οσοι τρέφονται άτελες και άνεταρχως.

5) "Οσοι έχουν παλιά τραίνατα τούς κρανίους ή έχουν ίντονέρει από έγκεφαλική νοσήματα ή έχουν προσθήλητες από ήλιαστα.

6) "Οσοι έπαρφέρουν από μεγάλη πομπατική άδυντα.

7) "Οσοι άσχολούνται με έκπειροιστικές και ποιαστικές έργασιες σε κλειστούς χώρους.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ-ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΦΗ ΤΗΣ ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ.

Στά γαλανά σου τά νερά,
θάλασσα πεισματάρα,
λειτανίων κόρες με χαρά
τό δώματο πανί τους.

Και πραγουδούν στήν αμπουδιά
με πόθο και λαχτάρα
τόν τόν ποικίλον στήν καρδιά
με τή γλυκεία φωνή τους.

Στήν γαλανά σου ξαπεριά,
ζουρλή και παγινιδάρα.

με ενθυμη παρηγοριά
και μάτια βουνοχωμένα
Θωμάζουνε μέσο' τό νερό
τή δροσερά τους κάλι.

Θάλασσα πεισματάρα
ζειράνι και παγινιδάρα.
Κεριτσιά άγγελοκάμωτα
λειτανίων στή άλωριά
και πραγουδάνε με χαρά
τή δροσερά τους κάλι.

Κνορά Παγώνα

'Η ματιά σου με ζαλίζει
πρέχω πάσω σου κρικά
τάπι! τάπι! τάπι!

Σάν τήν μινήγα πούν ζεκτοίζει
μιαγοχάρτης και ρωμά
χάτ! χάτ! χάτ!

Μίχος

T' είνε τούτα δρέ πον κρένεις
πάροι μάνα!...
Μίχο μου ο νοῦς μ' άνα-
(φτει)
τρέμ' δρέ μ' τό κορι
προφήξε με στή στιγμή
πάρ! πάρ! πάρ! πάρ!

Μίχος

'Ο Θεός νά σέ πινάνη είζ τό σεβρό πον κοιλάτε
άπο έρωτα γηράς σάν τή μινήγα πούν κρητάς.

Μονωδία Μίχον

Τώρα πού τούς έχω και τούς διύ στό χέρι
τώρα πει για δ' αυτήνε καίμα δε βάνω
δε δά λινών μετρός της εάν τη λειματοκέρι
και με λόγια τόν καρό μον δε θά ζάνω.
Τώρα πούντανά ποτέλλα και κοντούδην
τώρα θά μπορώ νά λινών και νά δένω
τώρα πειά δε θάγω στό μανάλο σκοντούδην
και δε θά ζηλεύω τόν γαντακούμενόν.
Θά του πώ: «Τραβιθήζων δρέ, σύρε πέρα
και μήν έπιμπάνεις στά καθητότα μον
»συρε... μή σοδ πάρ' ο Διάβολος τόν πατέρα
»κι' η Λεινά θά ζρέται τού λοτού ποντύ μον». Ούτω μ' ένα σμάραρο θάζω διό τριγύνια
τή Λεινώ τούτεστιν και προαγογήγη μον
γιατί δ' αιγαπίσουν τούτα τά γαλόνια
και θά στέκουν σούζα στήν διαταγήν μον.
Τώρα πού τούς έχω και τούς διύ στό χέρι
τώρα πειά για δ' αυτήνε καίμα δε βάνω
και με λόγια τόν καρό μον δε θά ζάνω.

Στίχοι Ε. ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΓΕΡΩΝΙΚΟΛΑ..

Νικόλας

Κρατώντας απ' τό χέρι τό παιδί του.
Μέ τ' άλλο άκουμβωντας τό παρδί του.
'Εθηγή' ο Σπραδογιώργης μά φορά^μ
Γυρεύοντας 'ς τόν κόπτο τή χαρά.

Katína

Έπέρασε βουνά, λαγκάδια, δάση.

Πελάγη δέν προβατά νά περάση.

Χωριά και πολιτείες περπαταί,

Και τήν ζητεί, τού κάπου τή ζητεί.

Νικόλας

'Ανεβη σε κρυστάλλινα παλάτια.

Π' άν τάβλετε θά τον οιναντά τά μάτια!
Τού κάπου! δέν τήν βρίσκει ούτ' έχει,
'Αχ! μήτε 'ς τά παλάτια κατοικεῖ.

Katína

Και τρέχει και γριζεί νάγκα μεσά.

Κι' η Μοέρα δέν άφνει τόν πατέρα

Τά μάτια του ν' άνοιξε μά φορά

Και νανη στό παιδί τού τή χαρά.

Στίχοι Δ. ΚΟΚΚΟΥ

